

סוכה בבית מהו

דלא מקבל טומאה היינו מצד עצמה גופא ולא כשמטמא רק כחלק מהבית וכמש"נ.

ומתיישב בזה הא דאסרינו במקוה דבר המקבל טומאה ומ"מ עושין מקוה בבית אף שמטמא טומאת נגעי בית אין זה מצד המקוה גופא רק כחלק מהבית ובוה לא איכפת לן.

ונראה ליישב קושיית הגר"ח זצ"ל בדרך אחר, דמאחר שהטומאה במחובר דוקא בבית והיינו לאחר שסיכך לא איכפת לן בזה, שפסולת גורן ויקב למעוטי אם מקבל טומאה לפני שמסכך, עיין היטב בסוכה (יג: ד"ה אם) באוכל מרובה על הפסולת שמקבל טומאה ובבת אחת נסתפקו שם, אבל כשהטומאה להיפך אחר שסיכך דוקא אבל לפני שסיכך אינו בר קבלת טומאה, נראה דלא איכפת לן כיון שאינו מקבל טומאה בשעה שמסכך דו"ק היטב בכ"ז.

[הגר"מ שטרנבוך, מועדים וזמנים, חלק ו, סימן עא]

שמעתי קושיא נאה בהא דעושין סוכה בבית וכמבואר במשנה בסוכה (יז.) בית שנפחת וסיכך על גביו, וכן תנן מעשה בכלתו של שמאי שילדה ופיחתו המעזיבה ע"ש, וקשה הלוא אין מסככין בדבר המקבל טומאה אפילו טומאת נגעים וכמבואר בסוכה (יב:) שהמסכך באניצי פשתן פסול ופירש רש"י שראוי ליטמא בנגעים, וא"כ סוכה תוך הבית הלא מקבל ג"כ טומאת נגעים דנגעי בית והוה לן לומר שפסולה שהסוכה מקבלת טומאה, וכעת מצאתי הקושיא בחידושי הגאון רבי חיים הלוי זצ"ל בסטנציל ע"ש.

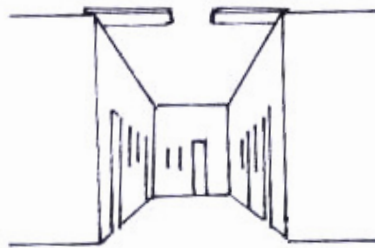
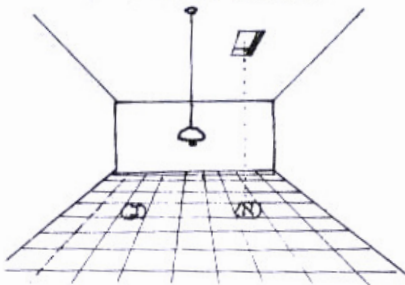
ולע"ד נראה ליישב בפשיטות ול"ק כלל, שאניצי פשתן אינהו גופא מטמאין בנגעים ולכן פסולין לסכך בהו, אבל כשמסכך בבית שהטומאה אינה בחומר הסכך גופא רק מקבל טומאה כחלק מהבית, יסודה טומאת בית ולא טומאה בחלקי הסכך וכה"ג לא נתמעט, שפסולת גורן ויקב דבעינן

חשו לאהדורי ליה פירוקא, אלא למפרך ליה האי דבסמוך, או דשמע טענתייהו ולא ניחא ליה בגויה, ולא קאמר לה, אבל אינהו טענתא מעלייתא אית להו דלדידהו נמי לא שוו פסולי, דטעמא דאזיר משום הפלגה, וסכך פסול משום שיעורא, דד' חשוב להם שיעור מקום. ועוד דאפי' שוו בטעמא כל דלא שוו בשיעורא לא מצטרפי כלל

[ריטב"א]

ולא אשכחן דאהדרו דבי רב תשובה להאי פירכא, ולא אפשר לומר דאיתותבו, מדלא אסיק לה תלמודא, וקי"ל נמי כותייהו. ומסתברא דרבה הוא דלא ידע פירוקא דידהו, או חלא

ארובה שבבית ובה פותח טפח טומאה בבית וכו'.
א. טומאה או כלי כנגד ארובה.
ב. טומאה או כלי בבית.

שתי קורות אחת יוצאה מכותל זה ואחת יוצאה מכותל אחר ואינן נוגעות זו בזו.

קורה היוצאה מכותל זה ואינה נוגעת בכותל אחר.